

HAULOV POKRETNI ZAMAK

DAJANA VIN DŽOUNS

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

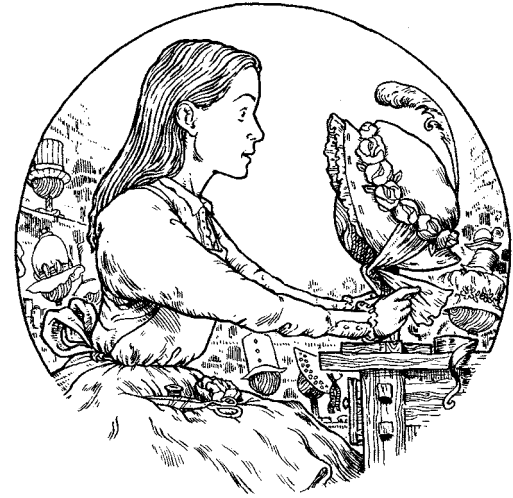
Naslov originala

Dianna Wynne Jones
HOWL'S MOVING CASTLE

Copyright © Dianna Wynne Jones, 1986
Illustrations by Tim Stevens 2000
Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA
Cover Illustrations © 2008 by Predrag Đukić

Ova je za Stivena

*Ideju za ovu knjigu dao mi je dečak iz škole
koju sam jednom posetila. Zamolio me je da napišem
knjigu koja će se zvati Pokretni zamak.
Zapisala sam mu ime i stavila na tako sigurno mesto
da više nisam uspela da ga pronađem.
Želela bih da mu zahvalim, veoma mnogo.*

PRVO POGLAVLJE

U kojem Sofija razgovara sa šeširima

U zemlji Ingariji, u kojoj stvarno postoje takve stvari kao što su čizme od sedam milja i nevidljivi plaštovi, prava je nesreća roditi se kao najstarija od triju sestara. Svi znaju da ćeš ti prva podbaciti, ili nešto još gore, ako vas tri krenete u potragu za svojom srećom.

Sofija Šeširdžija bila je najstarija od tri sestre. Nije bila čak ni dete siromašnog drvoseče, što bi joj možda omogućilo da u nečemu uspe. Njeni roditelji bili su dobrostojeći i držali su prodavnicu damskih šešira u naprednoj varoši Pijačna Vreva. Istina, majka joj je umrla kad je Sofiji bilo dve godine, a njenoj sestri Leticiji samo godinu dana, pa se njihov otac oženio svojom najmlađom prodavačicom, lepom plavušom po imenu Fani. Fani je ubrzo rodila i treću sestru, Martu. To bi značilo

da Sofija i Leticija treba da postanu ružne sestre, a u stvari su sve tri devojčice izrasle u lepe devojke, mada su svi govorili da je Leticija najlepša. Fani se ophodila prema svim devojkaama s istom dobrotom i ni najmanje nije isticala Martu.

Gospodin Šeširdžija se ponosio svojim trima kćerkama i sve ih je poslao u najbolju školu u varoši. Sofija je bila naj-ozbiljnija. Mnogo je čitala i vrlo brzo je shvatila kako ima malo mogućnosti da doživi zanimljivu sudbinu. To ju je razočaralo, ali ipak je bila sasvim srećna, pazila na svoje sestre i pripremala Martu da, kad dođe vreme, potraži svoju sreću. Budući da je Fani uvek bila zauzeta u prodavnici, Sofija je čuvala mlađe dve. Među mlađima je dolazilo i do vriske i čupanja kose. Leticija se uopšte nije mirila sa sudbinom da, uz Sofiju, bude manje uspešna.

„Ovo nije pravedno!“, vikala bi Leticija. „Zašto bi Marta imala sve najbolje samo zato što je najmlađa? Ja ću se udati za princa, eto vam!“

Na ovo bi Marta uvek odvrćala kako će *ona* biti užasno bogata i bez potrebe da se za nekoga udaje.

Tada bi Sofija morala da ih razdvaja i da im krpi odeću. Bila je veoma umešna s iglom. Vremenom je počela sestrama i da šije odeću. Za Majski praznik, nešto pre nego što je ova priča zapravo počela, sašila je Leticiji tamnoružičastu haljinu, za koju je Fani rekla da izgleda kao da je iz najskuplje prodavnice u Kraljevcu.

Nekako baš u to vreme, svi su ponovo bili počeli da pričaju o veštici iz Pustare. Pričalo se da je veštica zapretila životu kraljeve kćeri i da je kralj naredio svom ličnom čarobnjaku, vraču Salimanu, da ode u Pustaru i sporazume se s vešticom. Izgleda da vrač Saliman ne samo što nije uspeo da se s njom dogovori, nego je doterao dotle da ga veštica ubije.

I tako, kad se, nekoliko meseci potom, na brdima što natkriljuju Pijačnu Vreву iznenada pojavio visoki crni zamak,

pa počeo da bljuje crn dim iz svoja četiri visoka, tanka tornja, svi su bili prilično sigurni da je veštica opet došla iz Pustare i da se sprema da zavede strahovladu u čitavoj zemlji, onako kako je činila pre pedeset godina. Ljudi su bili zaista prestrašeni. Niko nije izlazio sam, posebno noću. Da bi sve bilo još strašnije, zamak nije stajao na jednom mestu. Ponekad je u obliku visoke crne mrlje lebdeo nad severozapadnim močvarama, nekad se izdizao iznad stenja na istoku, s vremena na vreme se čak spuštao na vresište, odmah iza poslednjih farmi na severu. Katkad si mogao da ga vidiš kako se kreće, dok mu iz tornjića izbija dim u prljavosivim oblačićima. Neko vreme svi su bili ubeđeni da će zamak vrlo brzo sići pravo u dolinu, a gradonačelnik je pričao kako će poslati nekoga kod kralja da traži pomoć.

Ipak, zamak je tumarao po brdima, a saznalo se i da ne pripada veštici, već čarobnjaku Haulu. Čarobnjak Haul je i sam bio dovoljna nevolja. Mada naizgled nije nameravao da napusti brda, bio je poznat po tome što je, zabave radi, sakupljao devojke i isisavao im dušu. A neki su govorili, opet, da im je jeo srca. Bio je pravi hladnokrvni i bezdušni čarobnjak i nijedna devojka nije bila sigurna ako bi je on uhvatio nasamo. Sofija, Leticija i Marta, kao i sve ostale devojke iz Pijačne Vreवे, upozorene su da ne izlaze same, što je njima bila velika muka. Nije im bilo jasno šta će čarobnjaku Haulu sve te prikupljene duše.

Međutim, ubrzo su im druge brige obuzele misli, jer je gospodin Šeširdžija iznenada umro. Bilo je to baš u vreme kad je Sofija stasala da napusti školu. Tada je postalo jasno da se gospodin Šeširdžija suviše ponosio svojim kćerkama. Školarine koje je za njih plaćao ostavile su radnju u popriličnim dugovima. Posle sahrane, Fani je kod kuće, koja je bila uz radnju, sela u salon i devojkaama objasnila situaciju.

„Bojim se da ćete sve tri morati da napustite školu“, rekla je. „Računam i unapred i unazad i popreko, i sve što vidim jeste da ćete vas tri morati negde da šegrtojete kako bismo zadržali ovaj posao i kako bih mogla da se staram o vama. Nije praktično da sve tri ostanete u radnji. To ne mogu da priuštim. Stoga, evo šta sam odlučila: Leticija prva...“

Leticija je pogleda, blistava od zdravlja i lepote koje čak ni tuga ni crna odeća nisu mogle prikriti. „Ja želim da nastavim školovanje“, rekla je.

„I nastavićeš, dušo“, kazala je Fani. „Dogovorila sam da učiš zanat u poslastičarnici *Cezari* na Pijačnom trgu. Čuveni su po tome što svoje šegrte drže kao kraljeve i kraljice, pa ćeš tamo biti zadovoljna, a naučićeš i koristan zanat. Gospođa *Cezari* mi je dobra mušterija i prijateljica, pa je pristala da mi učini uslugu i da te primi.“

Leticija se zasmejala, jasno pokazavši kako joj se to nimalo ne dopada. „Baš ti hvala“, rekla je. „Zar nije prava sreća što volim kuvanje?“

Fani je odahnula. Leticija katkad ume da bude veoma tvrdoglava. „Sad Marta“, nastavila je. „Znam da si još premlada da negde radiš, zato sam tragala za nečim što će ti pružiti dugo vreme spokojstva šegrtovanja a što će ti biti od koristi za ono što budeš odlučila kasnije. Sećaš li se moje stare školske drugarice *Anabele Ferfaks*?“

Marta, tanka i plava, zagledala se u Fani onim krupnim sivim očima, skoro jednako odlučno kao i Leticija. „Misliš na onu što mnogo priča“, upitala je. „Zar ona nije veštica?“

„Jeste, s divnom kućom i klijentima iz čitave Prevojske doline“, brzo je objasnila Fani. „Marta, ona je dobra žena. Naučiće te svemu što zna i upoznaće te vrlo verovatno s nekim otmenim ljudima iz *Kraljevca*. Bićeš spremna za život kad te ona obuči.“

„Ona je fina gospođa“, priznala je Marta. „U redu.“

Dok je Sofija slušala ovo, shvatila je da je Fani smislila sve kako treba. Leticija, drugorođena kćerka, nikad ne bi mogla mnogo da postigne, zato je Fani smislila da je postavi tamo gde će moći da upozna nekog lepog šegrta i s njim srećno živi zauvek. Marta, koja je predodređena da se osamostali i obogati, imaće veštičje znanje i bogate prijatelje da joj u tome pomognu. A što se nje tiče, Sofija nije imala nedoumica u pogledu onoga što sledi. Uopšte se nije iznenadila kad je Fani rekla: „Draga Sofija, sasvim je pravo i pošteno da ti naslediš radnju sa šeširima kad se ja povučem, s obzirom na to da si najstarija. Stoga sam rešila da te uzmem za svog šegrta i pružim ti priliku da naučiš ovaj zanat. Kako ti se to čini?“

Sofija nije mogla da joj kaže kako se jednostavno pomirila sa sudbinom pravljenja šešira. Toplo joj je zahvalila.

„Znači sve je sređeno!“, obradovala se Fani.

Sutradan je Marta, uz Sofijinu pomoć, spakovala svoju odeću u sanduk, a narednog jutra se popela na poštanska kola, delujući njima trima koje su je pratile tako sitno, stegnuto i nervozno. Nije ni čudo, kad je put ka *Prevojskoj dolini*, gde je živela gospođa *Ferfaks*, vodio preko brda pored letećeg zamka čarobnjaka *Haula*. Razumljivo da se Marta plašila.

„Biće sve u redu“, kazala je Leticija. Kad su poštanska kola nestala iz vida, prikupila je svoje stvari u jastučnicu odbivši da joj iko pomogne oko pakovanja. Platila je šestoparcem susedovog slugu da joj na ručnim kolicima odveze prtljag do *Cezarijevih* na *Pijačnom* trgu.

Leticija je hodala za kolicima daleko veselija nego što je Sofija očekivala. I uistinu, izgledala je kao neko ko otresa s nogu prašinu šeširdžijske radnje.

Ovaj sluga se vratio s ceduljicom od Leticije, u kojoj piše kako je svoje stvari stavila u žensku spavaonicu i da joj poslastičarnica deluje veoma zanimljivo. Nedelju dana kasnije poštar je doneo pismo od *Marte*, u kome im poručuje da je

stigla bezbedno i da je gospođa Ferfaks „veoma draga i da stavlja med u sve živo. Drži pčele.“ To je sve što je Sofija čula od svojih sestara za prilično dug period, a sama je počela šegrtovanje onog dana kada su Marta i Leticija otišle.

Sofija je, naravno, već veoma dobro poznavala zanat izrade i prodaje šešira. Još od najranijeg detinjstva trčala je tamo-amo do velike radionice u hangaru s druge strane dvorišta, gde su šeširi kvašeni i oblikovani na kalupima, a cvetovi i vočke i ostali ukrasi pravljeni od voska i svile. Znala je ljude koji tamo rade. Većina njih je tu bila još od kada joj je otac bio dečak. Poznavala je Besi, jedinu preostalu prodavačicu. Poznavala je mušterije koje su kupovale šešire i čoveka koji je vozio kola sa sirovim slamnim šeširima da ih oblikuju na kalupima u skladištu. Znala je i ostale dobavljače, i kako se pravi filc za zimske šešire. Nije bilo preostalo mnogo šta čemu bi je Fani naučila, osim možda najboljeg načina da se kupac navede da kupi šešir.

„Polako ih upravljaj prema onom pravom šeširu, dušo“, kazala joj je Fani. „Pokaži im prvo one koji nisu baš najbolji, tako da uvide razliku čim stave onaj pravi.“

U stvari, Sofija nije mnogo prodavala šešire. Pošto je dan-dva posmatrala rad u radionici, pa još jedan provela s Fani kod proizvođača sukna i trgovca svilom, Fani ju je stavila da ukrašava šešire. Sofija je sedela u maloj niši u dnu radnje i prišivala ruže na kape i velove na somotske šešire, sve ih postavljala svilom a spolja im s ukusom ređala voštano voće i trake. To je radila veoma dobro. Volela je to da radi. Ipak, osećala se izdvojenom i pomalo se dosađivala. Radnici iz radionice bili su stari i ne baš zabavni, a osim toga prema njoj su se ophodili kao prema nekome sa strane, nekome ko će jednoga dana naslediti ovaj posao. Besi se prema njoj ponašala isto tako. Uostalom, Besi je pričala samo o farmeru za koga će se udati prve nedelje posle Majskog praznika. Sofija

je zavidela Fani, koja je kad god to poželi mogla da odjuri da se cenka s trgovcem svilom.

Najzanimljivije je bilo ono što pričaju mušterije. Niko ne kupi šešir a da bar malo ne ogovara. Sofija je sedela u svojoj niši i šila kad je čula da gradonačelnik ne jede zeleno povrće, ili da se zamak čarobnjaka Haula opet pomerio do litica, taj čovek stvarno... šaputanje, šaputanje, šaputanje... Kad god se pričalo o čarobnjaku Haulu, glasovi su se utišavali, ali je Sofija razabrala da je prošlog meseca uhvatio jednu devojkicu u dolini. „Plavobradi!“, govorili su šapatom, a zatim je šapat ponovo prerastao u jasan glas kad su počeli pričati kako je Džejn Ferijer napravila čudo od sebe s onom frizurom. *Ta* nikada neće privući ni čarobnjaka Haula, a o pristojnim muškarcima da i ne govorimo. Zatim je usledio žustar šapat, ispunjen strahom, o veštici iz Pustare. Sofija je počela da razmišlja kako bi čarobnjak Haul i veštica iz Pustare trebalo da se združe.

„Izgleda da su stvoreni jedno za drugo. Neko bi trebalo da im provodadžije“, kazala je šeširu koji je tog trenutka ukrašavala.

Međutim, do kraja meseca, sva ogovaranja u radnji ticala su se odjednom samo Leticije. Cezarijeva poslastičarnica je izgleda od jutra do mraka bila krcata gospodom koja je kupovala velike količine kolača i zahtevala da ih usluži Leticija. Imala je već deset bračnih ponuda, u opsegu od gradonačelnikovog sina do momka koji je čistio ulice, a ona ih je sve odbila, pravdajući se kako je još premlada da se odluči.

„Rekla bih da je to razumno s njene strane“, kazala je Sofija kapici na koju je prišivala plisiranu svilu.

Fani je bila zadovoljna ovim novostima. „Znala sam da će biti dobro!“, veselo je govorila. Sofiji se učinilo da je Fani zadovoljna što Leticija više nije ovde.

„Leticija nije dobra za naš posao“, kazala je skidajući sa kapice svilu boje gljive. „Čak bi i od tebe učinila nešto sjajno, ti aljkavi stvore. Ostale žene gledaju s očajanjem u Leticiju.“

Kako su nedelje proticale, Sofija je pričala sa šeširima sve više i više. Nije imala s kim drugim. Fani je veći deo dana išla da se pogađa ili je pokušavala da pojača prodaju, a Besi je bila zauzeta usluživanjem kupaca i pričanjem svakome od njih o svojim planovima za udaju. Sofija je uobičajila da svaki dovršen šešir postavi na stalak, gde je on delovao kao glava koja pozira dok mu ona priča kakvo bi trebalo da bude telo ispod njega. Pomalo je laskala šeširima, zato što treba da laskaš mušterijama.

„Poseduješ tajanstvene draži“, rekla je jednom šeširu, potpuno obavijenom velovima i s diskretnim šljokicama. Jednom žučkaste boje sa širokim obodom opervaženim ružama rekla je: „Ti ćeš morati da se udaš za novac!“, a šeširu od slame u boji zelene gusenice, s uvijenim zelenim perom kazala je: „Svež si kao prolećni list.“ Ružičastim kapicama je govorila da se odlikuju bezazlenom ljupkošću, a elegantnim šeširima ukrašenim plišem da su oštroumni. Kapici s pliseom boje gljive kazala je: „Imaš zlatno srce i to će primetiti neko na visokom položaju pa će se zaljubiti u tebe.“ Ovo je rekla zato što joj je te kapice bilo žao. Delovala je tako usplahireno i obično.

Sledećeg dana je u radnju došla Džejn Ferijer i kupila upravo nju. Kosa joj je zaista delovala pomalo čudno, prosudila je Sofija provirivši iz svoje niše, kao da ju je navijala na nekoliko žarača. Šteta što je ona izabrala tu kapicu. Međutim, kao da su tada svi kupovali kape i šešire. Možda je to bilo zbog Fanine umešnosti i ubedljivosti ili zbog proleća, tek prodaja šešira je svakako cvetala. Fani je počela da priča, s pomalo griže savesti: „Mislim da nije trebalo tako brzo da pošaljem odavde Martu i Leticiju. Ovim tempom bismo možda i uspele.“

Kako se april bližio kraju, a maj primicao, bilo je sve više posla, pa je Sofija morala da obuče ozbiljnu sivu haljinu i pomaže u radnji. Potražnja je bila tolika da je teško stizala

da između dve mušterije ukrašava šešire, te ih je svake večeri donosila kući, gde je pod lampom radila do kasno u noć, kako bi ih spremila za prodaju sutradan. Mnogo su se tražili oni šeširi zeleni kao gusenica, kakav je nosila gradonačelnikova žena, a takođe i ružičaste kapice. A onda, nedelju dana pred Majski praznik, neko je ušao u radnju i zatražio šešir s pliseom boje gljive, kakav je imala Džejn Ferier kad je odbegla za grofa od Kateraka.

Te večeri, dok je šila, Sofija je priznala sebi da joj je život prilično dosadan. Umesto da razgovara sa šeširima, ona je pred ogledalom isprobavala svaki koji završi. To je bila greška. Ona ozbiljna siva haljina nije pristajala Sofiji, naročito sad kad su joj oči od šivenja dobile crvene kolutove, a kako joj je kosa bila boje crvenkastog žita, nije se slagala ni s gusenica-zelenom ni sa ružičastom. Sa onim šeširićem s pliseom boje gljive delovala je jednostavno sumorno. „Kao neka baba-devojka!“, kazala je Sofija. Ne znači da je želela da pobegne s grofom, kao Džejn Ferijer, niti je maštala o tome da joj čitav grad nudi brak, kao Leticiji. Ipak, želela je da učini nešto – nije bila sigurna šta – nešto što je bilo malo zanimljivije od običnog ukrašavanja šešira. Smislila je da sledećeg dana nađe vremena i porazgovara s Leticijom.

Ipak nije otišla. Bilo zato što nije našla vremena, bilo zato što nije imala snage, bilo zato što joj se činilo da je Pijačni trg veoma daleko, bilo zato što se prisetila da bi tako i sama bila u opasnosti od čarobnjaka Haula – bilo kako bilo, iz dana u dan joj se činilo sve teže da ode do sestre. Ovo je bilo veoma čudno. Sofija je oduvek smatrala da je gotovo isto tako odlučna kao i Leticija. Sada je otkrila da neke stvari može da uradi samo kad više nema nikakvog izgovora. „Ovo je glupo!“, kazala je Sofija. „Pijačni trg je samo dve ulice odavde. Otrčaću...“ Pa se zaklela sebi da će otići do Cezarijeve poslastičarnice kad prodavnica šešira bude zatvorena za Majski praznik.

U međuvremenu, nova naklapanja su doprla do prodavnice. Kako se pričalo, kralj se posvađao sa svojim rođenim bratom, princom Džastinom, pa je princ oteran u izgnanstvo. Niko nije znao tačan povod svađe, ali je princ pre nekoliko meseci prerušen prošao kroz Pijačnu Vreву a da niko za to nije znao. Kralj je poslao grofa od Kateraka da ga potraži, a ovaj je umesto toga sreo Džejn Ferijer. Sofija je ovo slušala i ražalostila se. Događaju se zanimljive stvari, ali uvek nekom drugom. Svejedno, lepo bi bilo da se vidi s Leticijom.

Osvanuo je i Majski praznik. Veselje je ispunjavalo ulice sve od zore. Fani je rano izašla, ali je Sofija morala prvo da dovrši nekoliko šešira. Dok je radila, Sofija je pevala. Uostalom i Leticija radi. Cezarijeva poslastičarnica je praznicima otvorena do ponoći. „Kupiću jedan od njihovih kolača s filom“, rešila je. „Sto godina ih nisam jela.“ Videla je kako pored njihovog izloga prolazi mnogo ljudi u raznovrsnoj šarenoj odeći, ljudi koji prodaju suvenire, ljudi koji hodaju na štulama, pa je zbog svega bila uzbuđena.

Međutim, kad je konačno ogrnula sivi šal preko sive haljine i pošla na ulicu, Sofija više nije bila uzbuđena. Bila je savladana tolikom gužvom koja je pored nje prolazila, smehom i vikom, prevelikom bukom i komešanjem. Sofiji se činilo da su je poslednjih meseci koje je provela sedeći i šijući pretvorili u staricu ili u skoro bezvrednu osobu. Prikupila je šal oko sebe pa je krenula da se šunja uz zgrade, izbegavajući da je gaze onim njihovim najboljim cipelama i da je buškaju laktovima u lepršavim svilenim rukavima. Kad je iznenada začula praskanje odnekud iznad glave, Sofija je pomislila da će se onesvestiti. Podigla je pogled i ugledala zamak čarobnjaka Haula odmah nad strminom brda kod varoši, tako blizu da je delovalo da čuči nad dimnjacima. Iz sve četiri kule zamka purnjali su plavi plamenovi, iz kojih su izbijale plave vatrene lopte koje su eksplodirale visoko u nebu, sasvim grozno.

Izgledalo je da čarobnjaka Haula vređa Majski praznik. A možda je pokušavao da im se pridruži, na svoj način. Sofija je bila toliko prestrašena da nije htela o ovome da razmišlja. Rado bi se vratila kući, ali bila je već na pola puta do poslastičarnice. Zato je potrčala.

„Šta mi bi da žudim za zanimljivim životom?“, pitala se dok je trčala. „To bi me previše plašilo. Tako je to kad si najstarija od tri sestre.“

Kad je stigla do Pijačnog trga, tamo je, ako je to ikako moguće, bilo još gore. Većina krčmi nalazila se baš na trgu. Mladići su se u gomilama razmetali tamo-amo, mahali ogrtačima i dugim rukavima, koračali u čizmama sa šnalama koje ni u snu ne bi nosili radnim danom, izvikujući dosetke i prilazeći devojkama. Devojke su šetale u parovima, spremne da im momci priđu. Sve je to sasvim normalno za Majski praznik, ali Sofija se i toga plašila. A kad joj je jedan mladić prišao, skupila se u dovratku neke prodavnice pokušavajući da se tu sakrije.

Mladić ju je pogledao iznenađeno. „Sve je u redu, sivi mišiću“, rekao je i nasmejao se prilično sažaljivo. „Samo hoću da ti kupim piće. Ne budi tako plašljiva.“

Zbog njegovog sažaljivog pogleda, Sofija se potpuno posramila. A bio je tako lep primerak, koščatog, prefinjenog lica – prilično star, u poodmaklim dvadesetim godinama – negovane plave kose. Njegovi rukavi bili su duži od bilo čijih na trgu, s valovitim ivicama i srebrnim umecima.

„O, hvala ne mogu, dozvolite gospodine“, zamucala je Sofija. „Ja... ja sam pošla kod sestre.“

„Onda svakako produži“, nasmejao se ovaj neobični mladić. „Ko sam ja da razdvajam lepu devojkicu od njene sestre? Hoćeš li da krenem s tobom, budući da deluješ uplašeno“

Bio je ljubazan, što je Sofiju još više postidelo. „Ne, Ne, hvala vam, gospodine!“, kazala je u jednom dahu i projurila

pored njega. On je čak i mirisao na parfem. Dok je trčala, pratio ju je miris zumbula. *Kakva otmjena ličnost*, pomislila je Sofija dok se probijala između stočića pred Cezarijevom poslastičarnicom.

Stolovi su bili puni. Unutra je takođe bilo puno i bučno kao i na trgu. Sofija je lako uočila Leticiju među prodavačicama za pultom, jer je pred njom stajala grupa seljačkih sinova koji su se laktovima naslanjali na pult i dobacivali joj. Leticija, lepša nego ikada i možda malo tanja, ređala je kolače u kese što je brže mogla, svaku kesu okretno zavrćući i gledajući ih ispod svojih laktova na tezgji, s osmehom i odgovorom uz svaku kesu koju zavrne. Na sve strane se čuo smeh. Sofija je morala da se pomuči kako bi se probila do pulta.

Leticija ju je ugledala. Za trenutak je delovala zbunjeno. Zatim su joj se oči i osmeh ozarili pa je uzviknula: „Sofija!“

„Mogu li da razgovaram s tobom?“, viknula je Sofija. „Negde“, dodala je već bespomoćno jer ju je neki veliki, lepo odeven lakat odgurnuo od pulta.

„Samo trenutak!“, doviknula joj je Leticija. Okrenula se devojci do sebe i nešto joj šapnula. Devojka je klimnula, široko se osmehnula i stala na Leticijino mesto.

„Moraćete da se pomirite s tim da ćete sad imati mene“, rekla je gomili. „Ko je na redu?“

„Ali ja hoću da razgovaram s tobom, Leticija“, pobunio se jedan od farmerskih sinova.

„Razgovaraj s Keri“, odvrtila je Leticija. „Ja hoću da pričam sa sestrom.“ Nikom, zapravo, kao da to i nije smetalo. Progurali su Sofiju do kraja pulta uz savet da ne zadržava Leticiju čitav dan i izgurkali je do kraja pulta gde je Leticija podigla poklopac na vratancima i pozvala je. Kad se Sofija provukla kroz vratanca, Leticija ju je zgrabila za ruku i uvukla u zadnji deo poslastičarnice, u sobu okruženu drvenim policama s tacnama punim kolača. Leticija je izvukla dve

hoklice. „Sedi“, kazala je. Rasejano je pogledala ka jednoj polici i dodala Sofiji kolač s filom. „Možda će ti ovo trebati“, rekla je.

Sofija se spustila na hoklicu i udahnula raskošan miris kolača, pa se osetila pomalo ražalošćeno. „Oh, Leti!“, kazala je. „Tako mi je drago da te vidim!“

„Da, a meni je drago što sediš“, odgovorila je Leticija. „Znaš, ja nisam Leti. Ja sam Marta.“